

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

18 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte - Nadejda Toma,

judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Lisnic Elena, avocatul Bobu Anatolie în numele inculpatului Ciobanu Marius și succesorul părții vătămate, Svitic Aurica, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ungheni (sediul Central) din 12 septembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 01 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Ciobanu Marius XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în satul XXXXX, r-nul XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 24.06.2017-12.09.2017;

instanța de apel: 06.10.2017-01.11.2017;

instanța de recurs: 26.01.2018-18.04.2018,

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni (sediul Central) din 12 septembrie 2017, adoptată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Ciobanu M. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (6) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

A fost respinsă cererea procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare suportate în cadrul urmăririi penale, în sumă de 5 116 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, la 01.05.2017, în jurul orei 02⁰⁰, Ciobanu M. contrar cerințele pct.10 alin. (2) lit. a), pct.14 lit. a), pct. 45 alin. (1) lit. a), b), d), alin. (2) al Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin HG nr.357 din 13.05.2009, conducând motocicletă de model "Zubr", fără numere de înmatriculare și fără a deține permis de conducere, pe traseul R-16 Chișinău-Ungheni-Sculeni-Fălești și anume din direcția s. Sculeni, r-nul Ungheni, spre s. Gherman, r-nul Ungheni, a comis accident rutier în următoarele circumstanțe: fiind conform alcooltestului - "Drager", în stare de ebrietate

alcoolică cu grad avansat, cu concentrația de alcool în aerul expirat de 0,54 mg/l, având o viteză neadecvată condițiilor rutiere, neținând cont de dexteritatea sa în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase și situația rutieră, neisprăvindu-se cu conducerea motocicletei, în s. XXXXX, r-nul XXXXX, în apropiere cu gospodăria lui Tolocica D., pierzând controlul asupra motocicletei, a derapat de pe traseu tamponându-se într-un pilon.

În rezultatul accidentului rutier, avându-i ca pasageri în remorca motocicletei pe Svitic Gh. și Costachi C., ambii locuitori ai s. XXXXX, r-nul XXXXX, Svitic G. conform raportului de expertiză judiciară nr. 58 din 02.05.2017, în rezultatul leziunilor corporale grave a decedat pe loc, iar Costachi C., conform raportului de expertiză judiciară nr. 57 din 02.05.2017, în rezultatul leziunilor corporale grave a decedat în drum spre spital.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri procurorul și inculpatul, care au solicitat:

procurorul, casarea acesteia în partea referitoare la cheltuielile judiciare, cu emiterea unei noi hotărâri de încasare de la inculpat a cheltuielilor judiciare.

În argumentarea cerințelor formulate, procurorul a invocat că, în cazul dat cheltuielile judiciare au fost suportate în legătură cu efectuarea expertizelor medico-legale nr. XXXXX și XXXXX din 02.05.2017, în privința cadavrelor, cât și nr. XXXXX din 26.05.2017 efectuată în privința inculpatului, fiind suportate cheltuieli în sumă de 5 116 lei, iar aceste cheltuieli nu ar fi fost suportate în caz că, inculpatul nu ar fi comis infracțiunea.

inculpatul, a solicitat casarea sentinței în latura stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie stabilită pedeapsa penală non-privativă libertate.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a invocat, că atât în cadrul urmăririi penale, cât și în judecată a recunoscut vinovăția și a dat explicații referitor la modul producerii accidentului rutier, sincer exprimându-și regretul și căința asupra consecințelor, decesul victimelor afectându-l, acestea fiindu-i prieteni din copilărie. Inculpatul a susținut, că mama este invalidă de gradul doi, familia locuiește cu bunica, care este netransportabilă și unchiul, care la fel este grav bolnav, având de asemenea gradul doi de invaliditate. Atât la locul de trai, cât și la locul de studii este caracterizat pozitiv, anterior nu a fost condamnat, este de acord de a repara prejudiciul material succesoriilor părților vătămate în cazul în care înaintau acțiuni civile. În împrejurările nominalizate, inculpatul a considerat, că prima instanță i-a aplicat o pedeapsă prea aspră, considerând că îi este posibilă aplicarea pedepsei condiționate.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Bălți din 01 noiembrie 2017, apelurile declarate au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. Verificând apelurile declarate în raport cu materialele cauzei și prevederile legii, ascultând părerile participanților la proces, instanța de apel a ajuns la concluzia, că acestea urmează a fi respinse ca nefondate.

Astfel, instanța de apel a considerat că, la stabilirea și individualizarea pedepsei instanța de fond a ținut cont de faptul, că judecarea cauzei a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, potrivit prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, *inculpatul a comis o infracțiune gravă din imprudență, în stare de ebrietate, se caracterizează pozitiv, nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog, nu este căsătorit, nu are persoane la întreținere, nu este angajat în câmpul muncii, nefiind stabilite circumstanțe care ar atenua sau ar agrava răspunderea penală.*

În opinia instanței de apel, la stabilirea și individualizarea pedepsei s-a ținut cont de faptul, că inculpatul a comis infracțiunea ce se atribuie categoriei celor grave, fiind îndreptată împotriva securității circulației rutiere, soldată cu decesul a două persoane concluzionându-se temeinicia aplicării față de inculpat a pedepsei sub formă de închisoare, cu privarea de dreptul de conduce mijloace de transport.

Prin urmare, instanța de apel a considerat, că pedeapsa penală aplicată inculpatului în modul în care a fost individualizată de către prima instanță, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art.61 Cod penal, de către instanță fiind corect apreciată modalitatea executării pedepsei și anume: sub formă de închisoare, cu executarea reală, pedeapsa aplicată fiind dozată corespunzător circumstanțelor stabilite în respectiva cauză penală. Instanța de apel a susținut concluziile instanței de fond în ce privește posibilitatea reeducării și corectării inculpatului doar prin aplicarea în privința acestuia a pedepsei sub formă de închisoare.

Cu referire la solicitările inculpatului privind aplicarea pedepsei neprivative de libertate, instanța de apel le-a considerat neîntemeiate, or, în cazul dat restabilirea valorilor sociale lezate, precum și echitatea socială și corectarea vinovatului este posibilă doar prin numirea față de acesta a unei pedepse privative de libertate, concluzie la care a ajuns atât instanța de fond, cât și cea de apel.

Din motivele expuse, criticile aduse de către partea apărării în ceea ce privește asprimea pedepsei aplicate prin sentință inculpatului, instanța de apel le-a apreciat ca nefondate, or, la aplicarea pedepsei penale instanța de judecată s-a conformat prevederilor legii care reglementează procesul de stabilire și individualizare a pedepsei, motivându-și suficient soluția luată sub aspectul neaplicării unei pedepse mai blânde.

Cât privește critica adusă de către partea acuzării privind respingerea solicitărilor de încasare din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, instanța de apel a menționat că, în speță efectuarea expertizei nu a fost dispusă la cererea și inițiativa părții apărării (după cum se specifică în art. 142 alin. (2) Cod penal),

dar a fost dispusă de către organul de urmărire penală în vederea constatării cauzei decesului victimelor, precum și stabilirea gravității leziunilor corporale ale inculpatului în urma accidentului rutier, ce la rândul său a determinat încadrarea juridică a faptei, acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii - pusă în sarcina părții acuzării, astfel, instanța de apel a considerat neîntemeiată solicitarea procurorului expusă în apel, cu privire la încasarea cheltuielilor pentru efectuarea expertizei din contul inculpatului.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recursuri ordinare procurorul, avocatul Bobu A. în numele inculpatului și succesorul părții vătămate, Svitic A., care solicită:

procurorul, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, casarea deciziei instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor menționate anterior în apel și *descrise în pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, instanța de apel în conținutul deciziei adoptate nu a argumentat excluderea încasării din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în sumă totală de 5 116 lei, care au fost suportate de către stat în legătură cu efectuarea expertizelor medico-legale. Totodată, aceste cheltuieli nu ar fi fost suportate în caz că, inculpatul nu ar fi comis infracțiunea în baza căreia a fost condamnat.

Astfel, instanța de apel nu a clarificat obiectiv, în comparație cu instanța de fond, necesitatea încasării cheltuielilor de judecată, adoptând o decizie neargumentată în această latură.

avocatul Bobu A., indicând prevederile art. 420, 427, 432, 435 alin. (2) lit. c) Cod de procedură penală, solicită casarea sentinței și deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă non-privativă de libertate.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor menționate anterior în apel și *descrise în pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că:

- prezenta cauză a fost examinată în procedură simplificată, inculpatul a recunoscut pe deplin vinovăția în comiterea accidentului rutier în urma căruia au decedat două persoane cu expunerea detaliată a circumstanțelor cauzei, considerând probele prezentate de procuror suficiente;

- în cadrul dezbaterilor judiciare au fost prezentate un șir întreg de documente, care puteau influența asupra pedepsei aplicate față de condamnat, și anume că mama este invalidă de gradul doi, la întreținerea lui se mai află bunica în stare de imobilitate, unchiul invalid de gradul doi, practic întreaga gospodărie din care familia dată se întreține era efectuată de inculpat;

- inculpatul este caracterizat pozitiv la locul de trai, anterior nu a fost condamnat și sincer se căiește în crima comisă cu atât mai mult, că decedații erau prietenii lui din copilărie;

- indiferent de motivarea respingerii apelului în contextul necesității restabilirii criteriului valorilor sociale lezate, este necesar de menționat, că pedeapsa penală nu este un act de răzbunare reieșind din prejudiciul cauzat dar o metodă de reeducare, care însă depinde de momentul psihologic și educațional a fiecărui individ în parte pentru inculpat însăși consecințele survenite în urma acțiunilor admise fiind o tragedie, pentru alte persoane chiar și ispășirea pedepsei nu este un criteriu al conștientizării actului criminal admis;

- la comiterea crimei date au influențat și decedații, care în momentul deplasării s-a ridicat în picioare și a început a clătina motoreta, fapt care a adus la pierderea controlului asupra mijlocului de transport cu survenirea consecințelor indicate.

succesorul părții vătămate, Svitic A., fără a invoca careva teme de drept din cele prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, solicită casarea sentinței și deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă non-privativă de libertate.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor menționate în recursul declarat de avocatul Bobu A., descrise mai sus.

6.1. Pe cauză nu au fost depuse referințe.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, recursurile procurorului și avocatului Bobu A., sunt vădit neîntemeiate, iar recursul succesorului părții vătămate nu îndeplinește cerințele de conținut, prevăzute în art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

7.1. Precum a fost menționat supra, acuzatorul de stat își întemeiază recursul său în baza temeiului de drept prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Colegiul penal constată că temeiul invocat de recurent nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erori de drept, care ar fi teme de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

Colegiul penal reține că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de către instanțele de fond, manifestându-și dezacordul cu neîncasarea în beneficiul statului din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, menționând în acest sens că, instanța de apel nu și-a argumentat poziția, iar soluția de a menține în vigoare sentinței în partea respectivă, contravine normelor procesual penale în vigoare.

Motivul recurentului, precum că instanța de apel incorect nu a dispus încasarea de la inculpat în folosul statului a cheltuielilor suportate la realizarea expertizelor în cauză, este neîntemeiat.

La acest capitol, Colegiul penal atestă că, art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză (art. 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală).

Alineatul (2) a normei citate, stipulează că, plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat.

De asemenea, potrivit art. 227 alin. (1) și (3) și 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Totodată, cheltuielile judiciare sunt suportate de inculpat sau sunt trecute în contul statului.

Prin urmare, Colegiul penal reține că, instanța de apel corect a menținut sentința inclusiv și în partea neîncasării de la inculpat a cheltuielilor suportate pentru realizarea expertizelor, or, plățile necesare întru efectuarea acestora urmează a fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Prin urmare, decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului părții acuzării în partea încasării din contul inculpatului cheltuielilor judiciare și motivele adoptării soluției, ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că nu a fost constatată prezența în speța examinată a erorii de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale prescrise la art. 414 - 418 Cod de procedură penală, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului ordinar declarat la caz, ca fiind vădit neîntemeiat.

7.2. Cu toate că avocatul Bobu A. nu face trimitere la vre-un temei de drept, acesta invocă, că în speță reeducarea inculpatului nu necesită privarea de

libertate, deoarece comiterea crimei a fost influențată, or, în momentul deplasării decedații s-au ridicat în picioare și au început să clatine motoreta, fapt care a generat consecințele survenite, de asemenea, în cauză nu au fost identificate careva interdicții de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, în privința inculpatului, or, acesta se caracterizează pozitiv la locul de trai, are la întreținere mai multe persoane, și-a recunoscut vinovăția, s-a căit sincer de cele comise și în instanța de fond, cauza a fost examinată în ordinea prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală, iar partea vătămată Svitic A. nu are careva pretenții față de acesta, semnalizând astfel temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală și anume, *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Motivele recurentului, precum că instanța de apel incorect a individualizat pedeapsa și neîntemeiat nu a aplicat în privința inculpatului altă pedeapsă alternativă, Colegiul penal le consideră neîntemeiate.

La acest capitol, Colegiul penal atestă că, potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină seama de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

De asemenea, Colegiul consideră necesar de evidențiat că, în art. 90 Cod penal sunt prevăzute condițiile pentru acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei, și anume se prevede că *instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana vinovatului și considerând necesar poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând obligatoriu în hotărâre motivele condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și termenul de probă.*

Colegiul penal menționează, că la stabilirea pedepsei inculpatului instanța de apel, a ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art. 61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art. 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării acestuia și corect au conchis că inculpatul a comis o infracțiune cu consecințe grave, prin

urmare corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse cu închisoare.

Colegiul reiterează faptul că, în speță, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală și potrivit alin. (8) al acestui articol, *inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate la faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.*

Colegiul penal atestă că, sancțiunea art. 264 alin. (6) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat Ciobanu M., prevede pedeapsă cu *închisoare de la 7 la 12 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.*

Însă, în cauză deferită, se constată că, potrivit sentinței adoptate în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Ciobanu M. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (6) Cod penal, *la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.*

După care, legalitatea sentinței a fost verificată de instanța de apel, care a menținut condamnarea în privința inculpatului în baza art. 264 alin. (6) Cod penal, statuând că corect prima instanța a apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și just a individualizat pedeapsa stabilită în privința acestuia. Or, critiquele apelantului în partea ce ține de solicitarea casării sentinței în latura pedepsei, au fost respinse, ca nefondate.

La baza acestei concluzii, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, a ținut cont de circumstanțele cauzei, legate de scopul și motivele faptei, gravitatea infracțiunii săvârșite, de faptul că inculpatul și-a recunoscut vina și s-a căit sincer, precum și de persoana acestuia, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de prevenirea de a săvârși infracțiuni noi.

Colegiul penal menționează că argumentele recurentului, precum că la stabilirea pedepsei instanța de apel, nu a ținut cont de circumstanțele atenuante prezente în cauză, precum că inculpatul și-a recunoscut vina, nu pot fi reținute, deoarece recunoașterea vinei este o circumstanță atenuantă, mai mult că această circumstanță este un drept al inculpatului, care deja a fost luat în considerație de către instanța de apel la aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, or, recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a erorii de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

7.3. Referitor la recursul ordinar declarat de succesorul părții vătămate, Svitic A., Colegiul penal, reieșind din conținutul materialelor dosarului, atestă faptul că recurentul nu a contestat sentința primei instanțe cu apel.

Astfel, prevederile art. 420 alin. (1) Cod de procedură penală, stipulează că pot fi atacate cu recurs deciziile pronunțate de Curțile de Apel ca instanțe de apel.

În contextul dat, se face trimitere și la prevederile alin. (4) al aceluiași articol, care stipulează că nu pot fi atacate cu recurs sentințele în privința cărora persoanele indicate la art. 401 Cod de procedură penală, nu au folosit calea de atac apelul, ori au retras apelul, dacă legea prevede această cale de atac. Persoana care nu a folosit apelul poate ataca cu recurs decizia instanței de apel prin care i s-a înrăutățit situația.

Prin urmare, reieșind din prevederile menționate, instanța de recurs concluzionează că hotărârile primei instanțe nu sunt obiect a procedurii de contestare cu recurs ordinar, respectiv instanța de recurs nu se va expune asupra argumentelor recurentului invocate în cererea de recurs, din motiv că acestea nu au fost obiect de discuție în instanța de apel.

Ținând cont de cele enunțate, Colegiul penal constată că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, din motiv că recurentul nu a utilizat calea de atac apelul pentru a contesta hotărârea primei instanțe, drept urmare acesta nu îndeplinește cerințele de formă și conținut prevăzute în art. 429 și 430 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 01 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Ciobanu Marius* XXXXX, din motiv că recursul succesorului părții vătămate, Svitic Aurica, nu îndeplinește cerințele de conținut, prevăzute în art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, iar recursurile procurorului în Procuratura de circumscripție Bălți, Lisnic Elena și avocatului Bobu Anatolie în numele inculpatului Ciobanu Marius, sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 mai 2018.

Președinte
Judecătorii

Nadejda Toma
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti